

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **A. H.**, proti žalovanému: **Nejvyšší správní soud**, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2014, č. j. 6 As 259/2014 - 54, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 25. 6. 2015, č. j. 30 A 33/2015 – 30,

t a k t o :

- I. Řízení **se zastavuje.**
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Dne 5. 6. 2015 bylo Nejvyššímu správnímu soudu prostřednictvím Krajského soudu v Brně doručeno podání žalobce ze dne 3. 8. 2015, kterým brojí proti několika usnesením Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), mezi něž náleží i nadepsané usnesení krajského soudu (dále jen „napadené usnesení“).

Napadeným usnesením odmítl krajský soud žalobcovu žalobu směřující proti shora označenému usnesení Nejvyššího správního soudu. V odůvodnění odmítavého výroku přitom uvedl, že v jím posuzované věci nešlo o žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, nýbrž o žalobu proti rozhodnutí soudu. Rozhodování Nejvyššího správního soudu v rámci výkonu soudnictví není rozhodování či postupem orgánu v oblasti veřejné správy ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a proto se proti němu nelze bránit žalobou ve správním soudnictví ve smyslu § 65 s. ř. s. Žaloba proti úkonu jiného orgánu než orgánu správního je návrhem nepřipustným, který soud odmítne podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Žalobce se daným podáním domáhá zrušení napadeného usnesení a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení. Toto podání označil žalobce výslovně jako žalobu a doručil je Krajskému soudu v Českých Budějovicích. Ten vyhodnotil podání žalobce na základě jeho obsahu jako kasační stížnost, pročez je s odkazem na ustanovení § 106 odst. 5 s. ř. s. postoupil Nejvyššímu správnímu soudu. Nejvyšší správní soud k tomuto toliko podotýká, že dle citovaného ustanovení postoupí kasační stížnost Nejvyššímu správnímu soudu právě soud, který (kasační stížností) napadené rozhodnutí vydal, byla-li tato kasační stížnost podána u tohoto soudu. Jelikož v nynější věci nenastaly předpoklady pro postup dle § 106 odst. 5 s. ř. s., bylo namístež postupovat dle ustanovení § 7 odst. 4 věty první s. ř. s., dle kterého věcně nepřislušný soud (kterým je krajský

soud pro řízení o kasační stížnosti) postoupí návrh k vyřízení soudu věcně a místně příslušnému, byl-li u něj takový návrh podán. Jedná se však o toliko formální nedostatek bez vlivu na výslednou zákonnost postupu předkládajícího soudu či zachování procesních práv žalobce.

Nejvyšší správní soud se v rámci vyhodnocování naplnění podmínek řízení nejprve zabýval otázkou, zda je předmětné podání kasační stížností ve smyslu § 102 s. ř. s. Dle věty první tohoto ustanovení je kasační stížnost opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení domáhá zrušení soudního rozhodnutí.

Dle ustanovení § 41 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), jež lze s ohledem na § 64 s. ř. s. použít přiměřeně v soudním řízení správním, a tedy na základě § 120 též v řízení o kasační stížnosti, je soud povinen posuzovat každý úkon účastníka řízení podle jeho obsahu, i když je nesprávně označen.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že hlavním cílem žalobcem učiněného podání je zahájení soudního přezkumu rozhodnutí krajského soudu ve věci správního soudnictví. Z povahy argumentace žalobce je přitom zřejmé, že nezamýšlel podat ústavní stížnost dle § 72 odst. 1 písm. a) zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů. Rovněž předmětné podání nelze kvalifikovat jako správní žalobu dle § 65 s. ř. s., neboť touto nelze docílit přezkumu soudního rozhodnutí vydaného v rámci výkonu soudní moci, kterého se však žalobce výslovně domáhal.

Jediným opravným prostředkem, jehož užití přichází za těchto okolností v úvahu, je právě kasační stížnost. Podání žalobce je kasační stížností, neboť směřuje proti rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, přičemž žalobce byl účastníkem soudního řízení správního, ze kterého napadené usnesení vzešlo a domáhá se jeho zrušení, čímž jsou splněny obligatorní znaky kasační stížnosti dle § 102 s. ř. s. Krajský soud v Českých Budějovicích postupoval správně, pokud dospěl ke stejnému závěru a podání žalobce postoupil Nejvyššímu správnímu soudu.

Stěžovatel spolu s podáním kasační stížnosti nezaplatil soudní poplatek spojený s podáním kasační stížnosti a rovněž nedoložil splnění podmínky zastoupení advokátem podle § 105 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Nejvyšší správní soud proto stěžovatele usnesením ze dne 18. 8. 2015, č. j. 2 As 200/2015 – 39, vyzval, aby ve lhůtě jednoho týdne od doručení tohoto usnesení zaplatil soudní poplatek za kasační stížnost a aby ve lhůtě jednoho týdne od doručení usnesení předložil plnou moc udělenou advokátovi k zastupování v řízení o kasační stížnosti, nebo ve stejné lhůtě prokázal, že má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Stěžovatel byl též poučen o možnosti požádat soud o osvobození od soudních poplatků ve lhůtě stanovené pro zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost.

Stěžovatel na toto usnesení reagoval podáním ze dne 27. 8. 2015, v němž zdůraznil, že výše označené podání, Nejvyšším správním soudem posouzené jako kasační stížnost, označil výslovně jako žalobu, za žalobu je považuje a proto je také podal ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích. Stěžovateli uvedl, že mu není zřejmé, z jakého podání Nejvyšší správní soud dovozuje, že jde o kasační stížnost a že má toto podání všechny náležitosti kasační stížnosti. V této otázce odkazuje Nejvyšší správní soud na výše uvedené zdůvodnění kvalifikace stěžovatelova původního podání jako kasační stížnosti; stěžovatelovo podání přitom nelze považovat za zpětvzetí kasační stížnosti.

pokračování

Stěžovatel ve stanovené lhůtě soudní poplatky spojený s podáním kasační stížnosti nezaplatil, a neučinil tak ani později. Rovněž nevyužil možnosti požádat o osvobození od soudních poplatků. Nejvyšší správní soud proto řízení podle § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s ustanovením § 47 písm. c) s. ř. s., zastavil.

S ohledem na skutečnost, že zdejší soud řízení o stěžovatelově kasační stížnosti zastavil, byla již nerozhodná otázka splnění podmínky zastoupení stěžovatele podle § 105 odst. 2 s. ř. s.

Na okraj Nejvyšší správní soud uvádí, že se nezabýval podnětem k zahájení kárného řízení ve věci stěžovatelem určených soudců Krajského soudu v Brně, jenž byl stěžovatelem zahrnut do kasační stížnosti, neboť k jeho projednání není zdejší soud příslušný. V tomto směru považuje za vhodné zdůraznit, že kárným soudem jednajícím ve věcech kárné odpovědnosti soudců je sice na základě zákona č. 7/2002 Sb., o řízení ve věcech soudců, státních zástupců a soudních exekutorů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 7/2002 Sb.“), Nejvyšší správní soud, nicméně řízení ve věci kárné odpovědnosti soudce lze zahájit pouze na návrh dle § 8 odst. 1 tohoto zákona, který může být podán toliko osobou k tomu oprávněnou dle § 8 odst. 2 a násl. tohoto zákona, kterou stěžovatel zjevně není.

Pokud jde o námitku podjatosti směřující proti členům soudního senátu krajského soudu, jenž vydal napadené usnesení, konstatuje Nejvyšší správní soud, že námitku podjatosti je třeba vznést v souladu s ustanovením § 8 odst. 5 s. ř. s. zásadně ještě za trvání řízení, na kterém se údajně podjatý soudce podílí. Pokud to není z objektivních důvodů možné, například dozví-li se účastník řízení o důvodu podjatosti soudce až poté, kdy bylo ve věci samé rozhodnuto, lze se nápravy domáhat cestou kasační stížnosti [srov. § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., za dodržení podmínky ustanovení § 104 odst. 4 téhož zákona]. Vypořádání takové kasační námítky je však součástí věcného posouzení důvodnosti kasační stížnosti, ke kterému v důsledku nezaplacení soudního poplatku a následného zastavení řízení nemohlo dojít.

Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. září 2015

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu